

**XIV PREMI DE
NARRATIVA
FANTÀSTICA I DE
TERROR**

Biblioteques d'Encamp i el Pas de la Casa

Títol: LES VEUS INTERIORS

LES VEUS INTERIORS

Aquest matí, Puigcerdà està cobert per una capa de núvols foscos que no presagien res de bo. Els colors obscurs dels llosats de les cases es confonen amb el color del cel. De fet, sembla com si estiguessin enganxats.

En Marc, aliè a tots els senyals que li envia el cel, prepara amb cura tot l'equip per sortir a pedalar. Ho té tot a punt: la bicicleta, el casc, les sabates, els guants...

Al seu garatge hi ha bicicletes de tot tipus. Totes netes i lluentes. N'està orgullós, de les seves bicicletes, cadascuna ben penjada i ordenada.

En Marc mira amb ull d'expert l'equip que farà servir. No li falta res. Avui, 8 de setembre, sembla que el fred s'ha avançat una mica, però sap que a la Cerdanya això passa sovint. Per aquest motiu s'ha vestit amb l'equipament d'hivern, perquè a sobre la bicicleta la sensació de fred es multiplica i cal estar preparat.

Abans de sortir, en Marc encara es posa la jaqueta de Gore-Tex groga amb pintura reflectant, la més gruixuda que té, al compartiment de darrere del mallot. Al mateix moment de tancar la porta del garatge i pujar a la bicicleta ja té clar que, segurament, el Gore-Tex no li farà pas nosa.

Malgrat el cel amenaçador, ha decidit pujar fins al Pas de la Casa. «Ja se sap, aquests del temps no n'encerten ni una», pensa en Marc. Amb aquest pensament al cap enfila la carretera que surt de Bourg-Madame en direcció al Pas. La recta que condueix fins al poble d'Ur no té gaire problema perquè el pendent amb prou feines és perceptible. El desnivell suau de la carretera li serveix per escalfar una mica les cames. Avui es troba en forma i ho pensa aprofitar.

En girar el revolt del Torniquet, el vent del nord que baixa del forat de la Tor de Querol l'impacta de ple a la cara. És fred, com sempre, però avui encara una mica més. Arriba a Enveig ràpidament i després efectua el petit descens de la carretera, que el du fins a la Tor de Carol. Quan surt d'aquest poble mira cap amunt. Els núvols blancs semblen voler despenjar-se, així com també

alguns de negres. Però ell continua amunt, decidit. Sap que a partir d'ara tot el trajecte fa pujada; per tant, sempre és a temps de fer la volta i tornar a casa.

Però en Marc és tossut i es diu a ell mateix que almenys arribarà fins al coll de Pimorent. Allà ja decidirà què ha de fer. Mentre passa per Riutés i Querol, pobles més reparats i protegits del fred, el cos li agafa una mica de temperatura. Això l'anima a continuar endavant. Al cap i a la fi ell està acostumat al fred. Fins a Porta el pendent és progressiu i avança decidit. Passa pel pas estret de les Gorges de la Fou i, deixant l'entrada del túnel de Pimorent a l'esquerra, arriba al pont que creua el riu Querol i, després, a Porté.

Aquí el cel ja és ben negre i encara més amenaçador. Un aire glaçat baixa del coll de Pimorent. No ho dubta ni un moment. Es posa el Gore-Tex i comença a escalar les primeres rampes dures, que l'han de conduir al coll. El Gore-Tex li protegeix el cos, però comença a sentir com el fred li penetra a les cames. Les primeres gotes de pluja, molt fines, comencen a caure.

En Marc, però, continua amunt, pedalant amb força. Cap gota de pluja el farà desistir d'arribar al coll de Pimorent, un lloc que coneix a la perfecció de tantes vegades com hi ha pujat. Concentrat en el pedaleig, no s'adona que el cel és ben negre, gairebé com el carbó. A mitja pujada fa un glop d'aigua del bidó de plàstic que porta a la bici. Està molt freda, més aviat gelada. El fred se li va ficant al cos i també als ossos; tanmateix, decidit, segueix amunt, pedalant amb determinació fins que arriba al coll de Pimorent. Està satisfet, però també mig gelat.

Quan arriba al coll de Pimorent, posa els peus a terra per relaxar una mica la musculatura de les cames. Aquí ha de prendre una decisió: o bé gira cap avall i torna a Puigcerdà, resseguint tot el tram de carretera que ha fet de pujada, o segueix fins al port d'Envalira. Mira enlaire. Té l'estranya sensació que el cel es vol anar aclarint pel costat del port d'Envalira. Al final decideix que, malgrat el fred, continuarà endavant. Sembla com si alguna veu interior l'empenyi a seguir cap amunt. No s'imagina que aquesta decisió és errònia, completament errònia. Ell no ho sap encara, però la seva vida correrà perill a partir d'aquest moment.

*****

Amb decisió ferma, enfila la baixada de la carretera N-20, que mena a l'Hospitalet. En no pedalar, el fred li penetra al cos com si no portés roba a sobre. Fa una parada breu per ajustar-se encara més la jaqueta de Gore-Tex, i continua avall, decidit, fins a l'encreuament que es desvia al Pas de la Casa. A aquestes altures ja tremola de fred, però igualment comença a pujar les rampes de la carretera en direcció al Pas. L'exercici continuat li retorna una breu escalfor al cos. Pedala amb força per intentar guanyar calor corporal. Els diversos revolts de la carretera el condueixen fins a les duanes francesa i andorrana, les quals passa ràpidament, pensant que ja no li queda gaire per arribar als primers edificis del Pas de la Casa. Quan hi arriba, la boira glaçada cobreix tot el nucli habitat, el qual, vist des de la carretera, té un aspecte fantasmagòric. Tot està tancat i barrat. Avui és 8 de setembre i a Andorra hi celebren la festivitat de Nostra Senyora de Meritxell, patrona del Principat.

No sap per què, però la mateixa veu interior d'abans sembla que l'empeny a seguir cap amunt. La fatiga ja comença a fer estralls al seu cos, però, de nou equivocadament, segueix pedulant el direcció al port d'Envalira. Amb molt esforç es va acostant paulatinament al coll. El fred gairebé li impedeix pensar, i per això torna a prendre la mala decisió d'arribar fins al mateix port d'Envalira. Quan, finalment, arriba dalt del port, en Marc gairebé ja no sap si és conscient del que està fent. Però té una cosa clara. Si ara torna enrere no tindrà forces per remuntar el tram de pujada que va des del desviament de l'Hospitalet al coll de Pimorent. Novament, al Port d'Envalira tot està tancat i segellat. Tenia la il·lusió de poder-se arrecerar en alguna benzinera que estigués oberta, però això no serà possible.

Així les coses, en Marc s'adona que no té més remei que baixar en direcció a Soldeu i a Canillo, sempre amb l'esperança posada en trobar algun lloc obert on resguardar-se i entrar en calor. Tremola de manera espantosa. Les dents li castanyegen sense parar. Amb el neguit d'arribar aviat al fons de les valls andorranes, comença el prolongat descens de la carretera. Una pluja de petits cristalls gelats comença a caure. La visibilitat és nul·la. Ja fa estona que en Marc pensa que s'ha ficat en un embolic considerable. Cada revolt de la carretera es converteix en un calvari. Ha de

posar els peus a terra per no caure, però cada vegada li costa més. La hipotèrmia s'ha anat apoderant del seu cos. La foscuria és considerable i el cel sembla vomitar cristalls gelats.

A cada revolt que traspassa, el cos va perdent la poca calor que tenia. Malgrat els guants, gairebé ja no té contacte a les mans i li costa frenar cada vegada més. Està exhaust i gelat. El Gore se li ha amarat d'aigua i amb prou feines li serveix d'alguna cosa. Ja sense noció de res, tot se li va enfosquint. Va perdent alçària paulatinament, però a costa d'anar-se refredant cada vegada més i més. Té la sensació que perdrà el sentit i que tot s'haurà acabat. Pensa en la família. En la Laura, la seva dona, i en el petit Martí, que tot just farà dos anys. Encara traspassa uns quants revolts més, però ja sap que està a punt de perdre definitivament la consciència i, potser, la vida. L'últim revolt de la carretera ja no el pot agafar. La bicicleta segueix en línia recta sense cap rumb. Abans de desmaiar-se, veu clarament el que ell pensa que és el forat de la mort. No pensava que la mort era cap cosa semblant. Quan entra al forat negre ja ha perdut la consciència i ja no recorda res més.

*****

Tres dies després, el Marc es desperta a l'habitació d'un hospital d'Andorra. Està envoltat per la família. Porta totes les mans i els peus completament embenats i no recorda gairebé res, només la foscor dels últims moments. Al cap d'unes hores, ja més recuperat, rep la visita de dos homes vestits amb monos fluorescents. Són els germans Da Costa, dos empleats de manteniment de la carretera que mena al port d'Envalira. Li expliquen que estaven treballant a la nau que hi ha al darrer revolt de la carretera, amuntant la muntanya de potassa que havien de fer servir per llençar a la carretera i, així, evitar que el sòl quedés completament gelat. Li diuen que tenien la porta de la nau oberta quan, de cop, van veure un home pujat en una bicicleta que entrava com una exhalació per la porta fins anar a parar a la muntanya de sal. En acostar-s'hi van constatar que estava completament glaçat i que tenia les pulsacions extremadament dèbils. El van embolcallar amb una manta i ràpidament, sense esperar l'ambulància, el van dur a l'hospital.

*****

Avui el dia és blau i lluminós, un dia típic de Cerdanya. Assegut de nou a la seva immaculada bicicleta, en Marc pedala tranquil·lament en direcció a la Seu d'Urgell. És llavors quan li venen al cap els esdeveniments ocorreguts aquell 8 de setembre. En Marc intenta comprendre com aquell dia va prendre tantes decisions errònies. Semblava com si alguna cosa al seu interior l'empenyés a l'abisme. Ell, que és tan assenyat i ponderat, durant aquella jornada es va comportar de manera estranya, com mai abans havia fet. Recordava que una part del seu cervell li deia que havia d'haver retrocedit ja a les primeres rampes del coll de Pimorent o, com a molt tard, al cim del coll. Però l'altra part del cervell es negava a prendre les decisions correctes. Mai va saber el perquè de tot plegat i, fins i tot, es preguntava: «Per què aquell dia no va passar cap cotxe en tot el trajecte de pujada al port d'Envalira?». Però a en Marc no se li acudeix cap resposta lògica. Només constata que aquella jornada, sense saber per què, va estar a punt de perdre la vida.